

AZ ÉLET (MÁR MEGINT)

Megszületni bankrablás,
élni kényszerű száműzetés
egy olyan országban,
amellyel hazánknak
nincs érvényes kiadatási szerződése
(a szajré meg menekülés közben elveszett).
Az élet (már megint, mintha tudnád!)
könnyű Rióban,
mint a bazaltgyapot,
valamint egyszer csak elfogy,
mint a fogselyem.

(Ó, te fogselyemfű!)

Térey János

A GYERMEK

Magad felé is hajlik a kéz, amit
Kinyújtasz alvó gyermekedért: legyen
Szebbik szerencséd mása? Nyisson
Tiszta lapot teutánad! Ő ír

Neved fölé a könyvbe saját nevet. –
Elégeted még szebb magad is, hogy ő
Életre keljen szebb magadként,
S napra segítse neved betűit.

Vállára ülhetsz: már születése is
Életre ítélt, nagybeteg ősapa;
S ha már erőd teljéből annyi
Telt, hogy a jót szaporítsd, ne vess is.

Nemző derűdbe aggodalom vegyül:
Utódaidban megsokasodva vagy
Százszor sebezhetőbb az Egynél.
Bárkiket éri ütés, te sérülsz.

Nem és nem és nem!... Csak te magad vagy oly
 Vak és öreg, hogy ünnepeid delén
 A gondra gondolj, ős bilincsre –
 Vasra veretve se volna rosszabb.

Titkos zsidó vagy; ráüti bélyegét
 Bőrödre bűnöd. Menlevelet sosem
 Kértél uradtól, épp ezért küld
 Rád – aki bújt, aki nem –: kopókat.

Neved ragálya terjed a föld színén;
 S mert annyi birtok lesz a tiéd, ahány
 Letéteményest megteremtesz:
 Megszülöd anygali szép utódod.

Utód a rosszban? Génjeid élcein
 Fiad mulat jól. Hajnalig ápol és
 Félelmed fúriáit úzi
 (S végre belopja magát szivedbe).

Virágba szökken, nő a családfa, mert
 Elsőszülötted érted is üdvözüln...
 Örülj, ha nálad jobb anyagból
 Gyúrta az Úr: nemesebb a húsa.

Csupán a másod? Műved is egyben! Ép
 Egész. Te büszke, gyónod a szégyened:
 „Nincs még olyan utálatos sors,
 Mint *lebabázni* az istenektől,

S fattyút nevelni szálegyedül – pap és
 Orvos ne lássa, míg a nagy ég alatt
 Fogy és gyarapszik gyermekünk egy
 Rettenetes hagyomány jegyében”,

Tudod, mi végre. Béranya vagy, aki
 Kihordja élő istene kölykeit,
 És méhe bélyegére büszkén
 Trónörököst ad az ingoványnak.